

άπλη άτομική μου γνώμη, χωρίς την παραμικρή αξίωσι για θεατρική κριτική. Ἐκφράζων καὶ πάλιν τὰ συγχετηρία καὶ τὴ εὐχρηστικισμὸν μου, μένω δικός σας.

Γ. ΣΚΛΗΡΟΣ

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Στὰ ψηλὰ τὰ καταρράγια
καὶ στὸν κάμπο τὸν πλατύ,
μὲς στ' ἀγκάθια, μὲς στὰ βράγια,
τὴ φτωχὴ χαρὰ σου πᾶς τη,
μὲ τὸ χιόνι, μὲ τὴ ζέση
καὶ μὲ τὴ βροχή. . .

Τῆς ζωῆς σκυφτὸς ἐργάτης,
τὸ γερὸ σου χέρι πλάθει
τὴν αἰώνια τῆς μορφῆς
ὄνειρά σου, τὰ ὄνειρά της,
καὶ τὸ μαυρὸ τῆς ἀγκάθι
μόνη σου χαρὰ κρυφὴ !

Ὅρθρινὴ ἀνιχνεῖ καμπάνα
μὲ πρωτάκουστη λαλιά,
τὸ παιδί της σφίγγει ἢ μάννα
στὴ θερμὴ τῆς ἀγκαλιάς
τάχα κάλεσμα πολέμου,
τάχα εἰρηνικὴ χαρὰ
φτάνει ἐκεῖθε μὲ τοῦ ἀνέμου
τὰ γοργόσειστα φτερά ;

Τὸ σφυρὶ ὑψωμένο στέκει,
στέκει ἄνθρωπο, δὲ χτυπᾷ
τὸ βαρὺ του ἀστροπελέκι
νέα συντρίμια δὲ σκορπᾷ.
Κι ἀπὸ γύραθε ἀνεβαίνει
κάποια ὑπέρκοσμη φωνή,

σάν απ' τ'άψυχα βγαλμένη
κι απ' τή γῇ τή σκοτεινή. . .
καί ξυπνάει μέσ στὸν ἀγέρα,
ποὺ ἐβουβάθηκε μὲ μιᾶς,
τοὺς ἀντίλαλους ὡς πέρα
τῆς θλιμμένης ἐρημιᾶς :

«Κόσμους ρήχνει, κόσμους πλάθει
τὸ βαρὺ σας τὸ σφυρί·
τῆς ζωῆς σας τ' ἄγρια πάθη
νὰ συνιρίψει δὲν μπορεῖ !

Τιναχτῆτε ἀπὸ τὸν ὕπνο
κι απ' τὸ μαῦρο του βραχνᾶ,
μυστικὸ προσμένει δεῖπνο
μέσ στὰ σύθαμπα τᾶχνά.

Μὲ τὰ χέρια πληγωμένα,
μὲ φλογόθερμη πνοή,
θὲ νὰ πλάσετε ἀπὸ μένα
μιὰ δικιά σας νέα ζωή ! »

Στὰ ψηλὰ τὰ καταιράχια
καὶ στὸν κάμπο τὸν πλατύ,
μέσ στ' ἀγκάθια, μέσ στὰ βράχια,
τῇ φτωχῇ χαρᾷ σου πές τη,
μὲ τὸ χιόνι, μὲ τὴ ζέστη
καὶ μὲ τὴ βροχή. . .

(Δρέσδη 1923).

I. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ